

L'Empordà i la sardana

Discurs llegit en el Concurs d'estudiants de tenora i tiple.

Dins el camp artístic, nova lluita us oferim. Per primera vegada, els instruments empordanesos es presenten a torneig i això que és tan bell i interessant cal dir que no és fruit d'iniciativa inèdita, sinó que és reducció del gran projecte d'instaurar una Escola de Música en terra empordanesa. No ha pogut fundar-se l'Escola, la finalitat de la qual era l'ensenyança de composició i d'interpretació de la sardana, dansa nostra que ha passat a ésser dansa nacional. Diuen veus autoritzades que no cal aqueix instrument especialitzat de cultura, per ço que en el gran centre hi ha tota la riquesa d'elements desitjables. A aqueixes veus cal, doncs, respondre amb el record de l'Acadèmia de Perelada, obra d'un català il·lustre de veritable i relluent noblesa, la qual hagué la virtut de crear voladúries d'artistes genuïnament empordanesos. Si per manca de subvenció o per criteri clos d'autoritats musicals, no pot fundar la Mancomunitat l'Escola que, unànimement acordà, és precís, és del tot innegable que, per servir l'esperit musical empordanès, cal que totes les poblacions de certa importància instaurin l'Acadèmia Municipal de Música on siguin dades preferents ensenyances de la música genuïna de nostra contrada. D'algunes, per sort, podem dir que compleixen admirablement el llur comès. Mentre que això no sigui generalitzat i fins en el cas gloriós de que la plenitud d'ensenyança arribi a esdevenir, convé a la vida espiritual emporda-

nesa que els torneigs d'instrumentistes, que avui tenim l'honor d'iniciar, siguin celebrats d'una faïçó regular i continuada. Encarats amb la realitat, és incontestable que l'esperit empordanès, d'anys i panys, s'és infiltrat en les contrades limítrofes de la Garrotxa, Gironès i Selva si bé amb diferències, com n'és una de ben determinada la d'acabar la sardana a l'esquerra o a la dreta, i que nosaltres creiem que ha d'ésser respectada com tota manifestació natural. Allunyats de raó estariem si els concursos d'instrumentistes de tenora i tiple no els estenguéssim a aqueixes comarques limítrofes esmentades, com realment n'estan aquells qui volen celebrar-los en la capital catalana o en altres poblacions, on no hi viuen ni tiples ni tenores. Jo no vull dir que no vingui un dia en que en tota la terra catalana no s'hi trobin els instruments típics, i no en tindrem nyonya ni migrança, ans al contrari, el goig empordanès serà molt gran. Gran, però, seria la nostra pena ara, en que la típica instrumentació arrela solament a les terres lluminoses d'Empúries, si per ànsies d'un centralisme absurd, volguessin — com sembla que volen — absorbir els directors de la música catalana aqueixa valor intrínseca de l'Empordà, aqueixa qualitat autòctona, que és joia racial, que és flor de tradició. I el que és més de sorprendre en els presents temps de nacionalisme que les característiques ètniques puguin ésser destruïdes o ofegades pels mateixos qui es proclamen paladins del nacionalisme salvador. Deia Maurici Barrés: «L'ànima popular té el dipòsit de les virtuts del passat i guarda la tradició de la raça». Imagineu-vos la possibilitat, que hem vist fàcil, de que els musics empordanesos emigrin a la ciutat, que com qualsevulla Babilònia moderna pot oferir alhora una renumeració d'un concert clàssic i un emolument de cabaret, i tindrem l'Empordà com un boscatge vernal més despulat de rossinyols i tindrem exhaurit o al menys cegat el dipòsit de les virtuts del passat de que ens parla Barrés. Abocats hi estàvem al perill d'emigració, i per això mirem amb bons ulls el Sindicat d'Orquestres que, vetllant pel millorament dels socis, ha lligat els músics empordanesos a llur terra. A nosaltres, adoradors entusiastes de la sardana, ens atormenta l'idea de que pugui haver-hi un empordanès que no sàpiga ballar-la amb totes les regles de l'art. Que es fundin íntimes acadèmies per a completar l'ensenyança del ball, que com tot saber de tradició, s'aprèn sense aprenentatge, que la nostra gent la tingui sempre palpitant la passió per la sardana, lo més bell de Catalunya perquè n'és el símbol. Tota festa Major, amb el seu aire sagrat, amb la seva llum joiosa, porti organitzat un concurs de sardanistes, no únicament de sardanes revesses, sinó també de fàcils adaptables als infants i als novells. Avui és escaient de proclamar que hi ha una altra crisi en l'art empordanès: la fabricació d'instruments. Tot quant sigui preocupació, tot serà defensa de l'esperit empordanès.

Hem celebrat aquest concurs amb rapidesa per animar la nostra contralada. 6 artistes joveníssims han vingut a honorar-lo, prova d'ardidesa, senyal d'habilitat. Altres ens han escrit que foren vinguts d'haver tingut més temps

de preparació. Algun n'hi ha de ben valent que es dol de no poder combatre, per complir una contracta de festa major.

Us presentem un Jurat que és honra de l'Empordà.

La celebrada cobla de La Bisbal, interpretarà el *Per tu ploro* en homenatge de l'immortal empordanès, restaurador de la sardana, En Pep Ventura.

I per finir i per enardir la vostra ànima amb la vibració de les paraules del gran poeta Maragall, vos las diré amb calor, amb efusió, amb devoció:

«Si tot Catalunya se perdés però restés l'Empordà, Catalunya podria tornar a ésser un dia o altre més gran i més forta que mai hagués estat; i que si, pel contrari, de tot Catalunya sols l'Empordà és perdés, la pàtria ja no fóra ella mateixa».

«Així doncs vetlleu, vetlleu empordanesos, pel nom sagrat de Catalunya i pel vostre en particular que dia podria venir en que seguint la mateixa trajectòria, us convingués més i convingués més a Catalunya que us diguessiu empordanesos que no pas catalans.

«Perquè hi ha més virtut germinadora concentrada en l'espiga que en la garba, i encara molta més en el gra que en l'espiga».

MIQUEL ROGER I CROSA

Concurs d'estudiants de tenora i tiple

Després de ràpida organització i de profús anunci per tot Catalunya, s'és realitzat el primer concurs d'estudiants de tenora i tiple a nostra vila. Acudiren al Teatre Saló Carmen els veritables devots de les festes culturals. En la Presidència hi havia els Regidors En Francesc Torrent, qui actuava d'Alcalde, En Josep Fàbrega i En Conrad Barnés, el Diputat de la Mancomunitat En Miquel Roger i Crosa i els Vice-Cònsuls Mr. Kouri i En Pau Matas; i el Jurat compost d'En Juli Garreta, En Josep M.ª Soler, En Josep Estela, En Ramon Rossell, N'Enric Barnosell i En Josep Casanovas.

Obrí l'acte En Francesc Torrent, llegint després En Roger el discurs que transcrivim. El públic s'interessà prestament a l'aparició dels concursants, els quals executaren primer un tema obligat a primera vista; entre els exercicis mitjantçava un lapse de temps perquè els opositors, per tal d'estar en igualtat de circumstàncies, eren fora de la sala. El tema de tenora fou escrit per En Josep M.ª Soler i el de tiple, per En Josep Estela. Els temes de lliure elecció que devien ésser melodies de sardana foren els següents de tenora:

Esmeragdina	d'En Josep M. ^a Soler per	N'Anton Juvinyà	d'Olot
Roses de Maig	» Josep Molins	» En Josep Colom	de Calonge
Isabel	» Josep Casanovas	» En Joan Llagostera	» Palamós
La masovera guapa	» Serrats	» En Joan Puig	» Pals

I de tiple:

Infants canten	» Josep Serra	» En Lluís Pujol	» Olot
Enjogassada	» Josep Estela	» En Narcís Costa	» Cervià

El Veredict fou:

Joan Puig	de Pals,	de 17 anys	.	.	.	150 pessetes
Narcís Costa	» Cervià,	» 14	»	.	.	150 »
Josép Colom	» Calonge,	» 15	»	.	.	75 »
Lluís Pujol	» Olot,	» 17	»	.	.	75 »
Joan Llagostera	» Palamós,	» 15	»	.	.	50 »
Anton Juvinyà	» Olot,	» 15	»	.	.	50 »

Durant els exercicis, el públic no pogué estar-se de tributar ovacions. Era bonic. El veredict recollí unànims aplaudiments. Llavors, la notabilíssima cobla «La Principal de La Bisbal executà *Per tu ploro* d'En Pep Ventura i l'Orfeó *Ocellada* cantà *Empordà i Roselló* i *La sardana de la pàtria* d'En Morera, En resum, una festa d'art esplèndida.

Cant d'una tarda d'Agost

Dic la pau quieta d'un captard d'Agost.
El sol és roent, l'horitzó s'eixampla;
un baf enervant s'aixeca del rost,
i uns núvols rogencs fan el cel més ample.

Si una font murmura, minva la calor;
si una noia canta, la posta és més bella.
L'esperit s'amara de suau frescor,
i el cor m'ha punyit aquella donzella.

O la tebior clara d'un captard d'istiu!
Quí es pogués omplir de ta calma pia,
cercant la dolcesa d'algun cor esquiu
que en mí fes reviure l'alta poesia!

OCTAVI SALTOR

Llibre d'òbits de la parròquia de Santa Maria de Palamós

De la col·lecció de llibres que tenim a la vista comença un amb la següent nota:

« Avui dia 26 d'Octubre de l'any 1687, entrego els ornaments de la Capella Reial d'aquest Sant Hospital al Pare Capellà Mossèn Ramon Sarreynat, lo que jo he fet dels meus diners en augment de la capella. Primerament, una sacristia fora les taules i 12 llatges que em donà el Sr. Governador Bernardo Varona, una taula gran amb el seu coixí i una porta a la sacristia, altra porta que surt al cementiri amb clau, dos banquetes per a cada costat d'altar, una imatge de la Verge del Roser ».

En el cementiri esmentat hi enterraven tots els que morien a l'Hospital, llevat dels homes prestigiosos que eren sepultats en la Capella o en la Església de Ntra. Sra. de Gràcia del Convent d'Agustins. Podem donar una llista de tals sepultures:

Joan Diaz de Robles, Alfèrec reformat, que figurà en la Companyia solta de Joan Diaz de Robles, son pare. Enterrat en l'església de la Verge de Gràcia del Convent de St. Agustí. Any 1693.

Josep Gelabert, Capità d'Infanteria del Terç de la Diputació. Li fou donada eclesiàstica sepultura en l'església del Convent de Ntra. Sra. de Gràcia de l'orde de Sant Agustí, dins la Capella de Sant Jaume. Any 1693.

Pare Salvador Navarro, Religiós de l'orde de Sant Joan de Deu; a son cadàver li fou donada eclesiàstica sepultura a la Capella de l'Hospital al costat de l'Epístola (1693).

Francisco Modanes, Capellà Major del Terç de Napolitans de D. Tomas Garneri. Fou enterrat a l'església de l'Hospital, al costat de l'Epístola. (1685).

Diego Belmonte, Alfèrec reformat, napolità, enterrat a l'església de l'Hospital (1685).

Francisco Pereyra, Soldat dragó, fou enterrat davant la pica beneitera, fora el cancell de la Capella d'aquest Hospital.

Francisco Darlo de Perpinyà, infermer, enterrat dins l'Hospital junt a la pica d'aigua beneita.

En l'any 1684, moriren en el nostre Hospital 238 militars que segurament foren ferits en el setge de Girona, setge inútil practicat per la host de Lluís XIV, comanada per Mr. de Bellafont.

Com a recull de materials per a la història de nostra vila, citarem els *Terços* que s'esmenten en les partides de defunció:

De Los *Colorados*.

» D. Francisco Torres de Asturias.

Del Sr. Marqués de Torres de Aragón.

De D. Tomás de los Cobos.

» D. Juan de Ocuña.

» D. Pedro Tolezano.

» D. Diego Manzano.

» la Costa.

» la Ciutat de Barcelona, Companyia del Capità En Pau Boliart.

» la Companyia de Cardona.

» la » » Manresa.

» D. Francesc Juanyes.

» la Diputació. Capità, En Manuel Torras.

» » » » N'Anton Viladomat.

» » » » En Joan Sant Just.

» » » » En Moragas.

» » » » Joan Agulló.

» Napolitans d'En Tomàs Garneri.

» D. Antonio de la Cabra del Reino de Aragón.

» D. Guillermo Cicilo de Borgonyones.

» Marqués de Lite.

» Carles Gandulfo.

» Carlos de Sucre, de Valons.

» Sr. Marquès de Terragafa.

» Granada de D. Diego Antonio de Biana.

» D. José Creel d'espanyols.

» Dragones.

» D. Florencio Caron, valons.

» Napolitans d'En Tomàs Pinyatelli.

» Marquès de Centellas de València.

» la Diputació del M. de C. En Josep de Marimon.

» Alemanys.

» D. Antonio Porras.

De les Companyies soltes i lleves de Catalunya podem citar:

Capità Gener de Cervera.

» Corrons, Manresa.

» Bartomeu »

» Salvador Palau de Mataró.

» Pau Berenguer de Granollers.

» Magí Calla de Vilafranca.

» Didac Gendre de Tarragona.

Besllums

Al nobilíssim esperit de la meua germana Concepció

I

LLIRIS I CLAVELLS

Els lliris han esclatat
i l'aire s'ha omplenat
d'aromes delicades,
i els daurats papellons
han covert de petons
llurs coroles nevades.

No tenint la sort d'ells
els encesos clavells
branden amb melangia...
i per dar-los consol
davalla un raig de sol
i els hi don el bon dia.

II

EL MENDICAIRE

Tot sol i abandonat
camina en despoblat
un pobre mendicaire;
és vell i és esguerrat...
i els homes l'han llençat
pobre vellet captaire!

Camina lentament
a la llum macilent
d'un jorn que és glaçat l'aire;
camina resignat
en son bastó apoiat
i amb els ulls fits enlaire.

III

EN EL CREPUSCLE DE LA TARDA

Quan el sol s'és colgat
i el cel engalanat,
de núvols d'or se'ns mostra,
que és plaent recordà
que ens espera un demà
per passà al costat vostre!

IV

ANHEL

No sentiu dolç anhel
en alçà els ulls al cel
una nit estrellada?
no sent vostre esperit
un afany infinit
d'empendre una volada?

V

EL BLAT I LES FORMIGUES

El sol cau aplomat
i l'aire caldejat
cimbreja les espigues;
i en veure aquell manà
que el sol fa rossejà
somriuen les formigues.

VI

L'ENCIS DE LES ESTRELLES

Estant tu i jo una nit
mirant el cel florit
de titil'lants estrelles,
se'ns va encomanà als dos
l'encís misteriós
que tenen totes elles.

VII

LA LLUNA SOMRIU

En començar la nit
el mar encodormit
quietament sospira;
la lluna mentrestant
del firmament estant
somriu mentre se'l mira.

VIII

EL VENT I ELS AMETLLERS

El vent udola irat
i amb fera impietat
els ametllers desflora;
i entre els bramuls del vent
de tant en tant se sent
un ocellet que plora.

IX

CLAR DE LLUNA

Era de bella nit
i el mar s'era dormit.
Sols la lluna vetllava
aquella immensitat
plena de soletat
que amb sos raigs platejava.

A. GALLART

Palamós

Planes del meu diari

Aquest matí el cel era lluminic; l'aire tebi portava efluvis primaverals i sentors de nova vida. El sol inondava una part del passeig amb clarors i rialles. Carrer avall he arribat a la Rambla. A ambdós costats, grans munts de flors desprenien perfums retornadors; entre elles hi he vist grosses branques d'ametller florit. Les flors blanques i rosades eixien a la vista del vianant recordant-li l'arribada del bon temps. Pobres flors! Sens compassió foren arrencades dels vells ametllers que florien en plena natura i portades a ciutat per ornament de parades de florista. Elles duïen l'alegria i llum que encara no era vinguda a ciutat, per comunicar-la als transeunts que vivien allunyats del camp. I elles, avergonyides al veure's rodejades de tanta gent, es desfullaven en l'enyorament dels camps solius i plens de sol.

Un tramvia m'ha portat fora ciutat. Els voltants de S. Genís eren plens d'ametllers en flor. A recés del vell campanar de l'església els veïa escampats çà i enllà en els conreus, com ramades de blanques ovelles. Llurs taques blanques es destacaven en la vall d'Horta. Completava la bellesa del paisatge, la ciutat grisa en la llunyania i el mar brillant de sol que el platejava.

En la serenor del matí assolellat recordava altres primaveres passades. He pensat de sobte en el vell ametller de casa meva, les branques del qual s'enriolaven al vestir-se de flors que entraven en una cambra a l'obrir la finestra. La seva taca de llum blanca i les seves olors eren sempre les que m'anunciaven la vinguda del bon temps.

Un record em vingué que encara m'entristia. Un any l'ametller florí quan les frets no eren pas finides encara. Amor poncellava també en la meva ànima una dolça il·lusió. Ventada ferèstega féu caure la florida primerenca quan en mon cor hi entrava el desengany.

Davant del record punyent, m'he sentit per primera vegada sol i enyoradís.

JOSEP AYESTA

Ciutat, 17-1-22.

Villancet

Roses blanques, roses blanques
—com les mans de ma promesa—
que s'esparden cim les branques
en garlanda de puresa.

Roses blanques—de neu foses—
que s'obriu vora l'estany.
Promeses del sol, geloses,
de son bes, teniu afany.

Roses blanques, color perla,
vostra faç sembla de llirs.
Quan el jorn, retut, s'esberla
temoroses feu sospirs.

Roses blanques i enciseres
que esclateu en mon jardí.
Jo diria que sóu veres
com l'amor que en mí florí.
Collint roses per roseres
Cupidell mon cor ferí.

SIXT VILÀ

S'Alguer

Així com La Fosca es platja purament d'estiu, s'Alguer pot dir-se que és de tot temps, ja que tant a l'estiu com a l'hivern en dies festius sempre hi trobareu quelcom de concurrència.

I això perquè no és considerada com a platja, com a lloc d'estiueig, sino com a estació pesquera, com a punt de partida per a les corrieres dels pescadors que tenen el seu camp d'operacions des de Palamós a l'illa.

Els habituals concurrents a s'Alguer vos diran de memòria tots els caus que hi ha en la seva jurisdicció amb el seu nom la major part d'ells, indicant de passada tots els congres que hi han agafat amb les peripècies corresponents, així com les temporades i dies mes propicis per agafar-n'hi d'altres.

Coneixen pam per pam totes les clapes d'alga on s'agafen serrans i jolivies; els llocs més rics en xinets i rogers; la temporada exacte, dia per dia, que arriben els tords, o les cabres, i altres dades curioses que un hom se fa creus de tanta memòria.

Si entreu en qualsevulla de les barraques, de primer cop d'ull vos adonareu de l'arsenal d'hormeigs, enginys infernals inventats pels homes per agafar els pobres peixos que no han fet cap mal a ningú. La fitora, el salabrell, la potera, el volanti i la jambina, en cada una pengen de les parets o del sostre, deixant a part el parell de remos i el bot, que per ell s'hi té la barraca.

També hi notareu tot seguit la bateria de cuina, lluenta, neta, polida, que és la que entra en funcions després que els hormoneigs han fet llur feina.

A s'Alguer, generalment, s'hi va de bon matí i es torna ja nit entrada; excepció feta dels qui sols hi van per menjar, que afortunadament són els menys.

Cada barraca és per una família, i cada festa al matí s'hi traslladen tots de bona hora, carregats amb les provisions necessàries. El pare, o el director de la pesquera, moltes voltes ja hi va a dormir la nit del dissabte per por de dormir-se a l'agoit, i el diumenge, a punta de dia, ja té el bot apariat a trenc d'aigua amb tots els entriquells necessaris, escridassant els qui arriben tard, i donant ordres i senyalant llocs com si es tractés d'una expedició a Terranova.

Si hi passeu a la tarda, molt serà que no us convidin a fer el xacolí o la titlla de canya, amb l'afany d'explicar-vos el menú del dia i els incidents que

han tingut lloc durant la matinada; de si els peixos picaven o feien el desmenjat, dels congres que han perdut, i de l'estat del mar si era dia d'anar a la mira.

A la temporada de les cabres, en cada barraca es porta l'estadística de les que s'agafen, i tots i cada u vos sabran dir les que porten agafades un i altre, amb els boccs corresponents.

Dels pescadors de s'Alguer no ho són d'ofici, sino d'afició; i passen, bona part d'ells, tota la setmana rumiant on podran fer millor calada, i en llevar-se dematí perquè un altre no els hagi pres el lloc, i sobretot de l'estat del temps i del mar que no els esbulli la pesquera. El peix que agafen no és pels altres, sinó per ells; per a tota la colla, i mai és posat a la venda ni dut al mercat; fan com les gavines que sols pesquen per menjar peix; naturalment que en un dia de sort que la calada és estada bona, faran present a un amic o altra persona a qui deguin alguna atenció del peix que els sobra.

Dels llocs topogràfics més familiars als concurrents a s'Alguer, si e ls escolteu una estona, en tota conversa vos retrauran «*s'aguia de Castell*» que és un freu tan conegut i concorregut com l'estret de Gibraltar pels mariners. «*L'illa de mal entrar*» vindrà després, amb totes les facècies a son volt ocorregudes, i el que és llec en les coses del país, a voltes es figura que li parlen d'una illa com les Mallorques, i no obstant, és tan xica que sols hi pot viure un pi i encara amb tota la misèria. Les vegades que s'han soplujat en el «*pont de Castell*» no tenen fi ni compte; i molt serà que tot desgranant noms i paratjes locals, no vos parlin del «*cargol*» o «*la roca dels musclos*» i sobre tot del «*cau de Na Minaula*».

S'Alguer és un lloc democràtic, molt democràtic; sols s'hi va per treballar i menjar, i no es veu fins que s'hi és. En veure'l, a la primera impressió vos fa l'efecte d'un poble petit, petit, i quasi bé pot tenir-se per tal, ja que, si no estic mal informat, fins hi ha batlle.

LL. BARCELÓ I BOU

Crònica local

Bon punt estampada la última crònica gaudirem d'un concert com mai s'era gaudit en nostra vila, i, noresmenys, el Teatre es veié poc concorregut; tant, que en sentirem viva pena. Presentava's a nosaltres un extraordinari concertista de violí, En Xavier Cugat, la família del qual havia viscut anys enrera en nostra població, comptant-hi encara parents. Venia amb fama universal i cert ben merescuda perquè reuneix les condicions requerides a un gran virtuós: mecanisme dominat i dicció expressiva. La seva característica és la brillantesa de to i domini de l'arc. Va donar obres de Händel, Schubert, Beethoven i dels prestigiosos compositors d'obres de violí. Les ovacions del públic pogueren conhortar el gran artista de que no les hi rendís tot Palamós.

Com a concert ordinari, l'Orfeó «Ocellada» va cantar el 14 de juny composicions del seu repertori. De l'obra «Amor de fill» del Mestre Sancho Marraco, son Director Honorari, va donar-ne aquí la primera audició. Es difícilíssima, d'un treball de veus de primer orde. El públic va acollir-la entusiasmat per la valor intrínseca i per l'empenta que acusa en nostra institució. La segona part estava integrada per les cançons que el referit mestre regalà amb gentil dedicatòria als solistes del *Retorn: Les aranyes*, per la senyoreta Josepa Mató; *Els dallaires*, per N'Hipòlit Ribot; *Lluny de ma terra*, per En Francesc Conchs i *El barretinaire*, per en Rafel Suñé. Ovacions. De tals presents, n'ha quedat encara un d'inèdit. Apartant-se de la via corrent, l'Orfeó oferí una funció teatral per la circumstància de comptar amb una bona secció. Posà en escena el divertidíssim saïnet, *A cà l'alcalde* d'En Vilanova, on disfrutaren i feren disfrutar per llur tasca meritòria la senyoreta Neus Xicoira, En Pau Crosa, En Josep Parra, En Josep Coromines (fill) i N'Albert Bañeras. Les senyoretas Teresa Bou i Neus Lumbreras varen sortir-se airoses del paper més desairat i agre que poden fer dugues nenes, com és el de bugadera xafardera. Treballaren també amb molt bona voluntat N'Isidre Iglèsies, En Torregrosa i En Valls. L'Orfeó cantà la missa de Marini el dia de Corpus i el de Festa Major. Encara varen reunir-se un altre jorn per donar amb una serenada la benvinguda als nuvis Elías-Hernández. La núvia havia estat fundadora de l'Orfeó i sempre li ha prestat son valiosíssim concurs. Amb motiu d'ésser obsequiats els cantaires amb dolços i vi, va organitzar-se una cantada amb acompanyament de piano. La Nativitat Roure,

vinguda del Conservatori del Liceo, amostrà els seus progressos artístics. Va repassar-se amb gran goig l'obra *Retorn* i la festa finí amb la consideració de que l'Orfeó és verament una família.

Entre dos dies plujosos i tristos visqué l'alegre Corpus d'enguany. Gegants i nanos delitaren la mainada com de costum. La professó fou lluidíssima. Duia el penó principal En Juli Matas, acompanyat de son germà En Gaspar i d'En Ramir Pagès.

Havent hagut, per dissort, d'acomiarar molta de gent la Hispano-Argelina S. A., esperava tothom una Festa Major migrada; però segurament hi ha riquesa positiva en nostre poble, perquè l'aire s'omplí de música i d'una música de preu. Una gran gentada s'encaminà al Casino el Port per sentir l'orquestra dirigida per En Munner. La nit en que el concertino del Liceo va tocar la Rapsodia Húngara els oients estaven abarrotats en la gran terrassa. Dita orquestra oferí obres preades de les quals recordem amb fruició les de Wagner i de Rimsky Korsakov. Al Centre Federal *Les Critel·lis* atragueren també enormes gentades. Al centre Econòmic pogueren fruir les delicadeses de la cobla La Principal de La Bisbal, i el Casino La Unión disposava de la Nueva Armonia de La Bisbal i d'un quintet dirigit per En Ramon Casas. Vingué un chor de S. Celoni que va cantar diverses vegades.

Bella reforma del Museu de Palamós ha produït belles exclamacions de tots els qui l'han visitat. Molts de forasters hi desfilaren esgranant satisfactòries lloances.

Per ordre judicial han estat sospeses les obres de instal·lació de la bàscula municipal en el carrer dels Aliats. El Tramvia de Flassà a Palamós fa ara un servei complert.

Han passat a millor vida Donya Carme Clara Vidua de Bonet i el nen Miquel Matas. Com que ambdugues famílies compten amb innúmeres simpaties, les manifestacions de dol foren grans. (A. C. S.)

Amb els dies de xafagor que passaren al començament de Juny, molts capbuçaren al mar. S'esperen molts de forasters. En la Festa Major en veïem forces, entre els quals hi havia també els palamosins qui en el redòs del treball on viuen són sempre enyoradissos.

Moviment del port

Vaixells entrats durant el mes de Maig de 1922.

1, Vap., Mont Cenis, (holandés); 2, veler, Regina Vintrice, (italià); 3, veler, Maria Rosa; 4, vap., Ampurdanès; 5, vap., Orient, (italià); 6, vap., Ampurdanès; 7, veler, Joven Paquito; 8, vap., Mont Sant; 9, veler, Carmela; (italià); 10, veler, Carlitos; 11, vap., Tolstoi, (inglés); 12, vap., Ampurdanès; 13, vap., Cuers, (francés); 14, veler, Dolores; 15, vap., Silène, (francés); 16, vap., Ampurdanès; 17, veler, Joven Paquito; 18, vap., Cabo San Antonio; 19, veler, 2.ª Carmencita; 20, vap., Mauritania; 21, vap., Mont Seny; 22, vap., Ampurdanès; 23, veler, Joven Paquito; 24, vap., Miguel; 25, vap., Ampurdanès; 26, veler Maria Magdalena; 27, vap., Colón, (inglés); 28, veler, Murillo; 29, vap., Ampurdanès; 30, Margarita Taberner; 31, veler, Teresa; 32, veler, Joven Paquito; 33, vap., Ampurdanès; 34, vap., San Agostino. (ital.); 35, veler, Capdepera; 36, vap., Miguel; 37, vap., Tenchurch, (inglés).—Sumen 37.

Caixa d'estalvis

Mes de Maig

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegras	Quantitats pagades	Llibres noves
72	8825	26	1981'60	6

Registre civil

Mes de Maig

Naixements.—0.3.R.B.

Defuncions.—1, Joaquina Paradedà i Serra, 69, anys.—2, Adelaida Torreyas i Bar-nès, 59 anys.—3, Jaume Vidal i Comas, 60 anys.—4, Maria Ferriol i Mauri, 73 anys.—5, Elvira Granados i Serra, 8 mesos.—6, Valeriana Granado i Hernandez, 21 anys.—7, Melxor Quintana Capdaiga.—Sumen 7.

Matrimonis.—0.

Tallers Tipogràfics LLORÉNS CASTELLÓ—Palamós.